

blive Tilfældet. Man har derfor tænkt sig at ville gaa Frivillighedens Vej, og man har da ment, at man mulig kunde bevæge eller lokke Folk til at indtræde i en saadan Anstalt ved at tilbyde dem meget billige Bilkaar, ved at tilbyde dem Statshjælp til at gjøre Indskud, for at Livrenten i sin Tid kan sikkes. Men her møder man foruden den Utilbøielighed, der er til i det Hele taget at gjøre Udgifter, hvis Frugter først falde langt henne i Tiden, en anden og meget væsentlig Vanskelighed, og det er den, at det, saavidt jeg ser, er næsten umuligt at bestemme Grændsen mellem de Medlemmer af Samfundet, der maatte have Afgang til at faae Statshjælp, og dem, der ere faalebes stillede, at de ikke behøve den og derfor ikke maa have nogen Afgang dertil. Arbejderkommissionen, som søgte at finde Kriterier, der skulde være betegnende for den Formuestilstand, som maatte give Afgang til Statshjælp, var, saavidt jeg ser, ikke heldig i sine Bestræbelser. Den udtalte sig derhen, at den, der havde Tjenestetjyende eller faste Arbeidere, maatte antages selv at kunne udrede det Fornødne til Alderdomsforsørgelse, og at ligeledes den, der var Indehaver af 2 Skpr. Hartkorn eller havde Jorspannd, som det kaldes, til sin Bedrift, maatte kunne hjælpe sig selv. Men det er jo ved den flygtigste Betragtning ganske klart, at de Omstændigheder, som her ere fremhævede, slet ikke indeholde noget Betegnende for de Paagjældendes større eller mindre Formuenhed. Det er jo klart, at den, der ikke har noget Tjenestetjyende, netop paa Grund deraf kan være i en helbigere Stilling end den, der maa have Tjenestetjyende, og det er ligeledes klart, at en Mand, der har 1 eller $\frac{1}{2}$ Skp. Hartkorn, i Formuenhed vil kunne naae langt ud over den, der har 2 Skpr. Alden Vej kommer man altsaa ikke til Maalet, og jeg ser heller ikke, at man trods de alvorlige Bestræbelser, der hidtil ere gjorte for at komme til et Resultat, endnu er naaet vidt dermed. Der er ogsaa her i Landet gjort Forsøg ad privat Vej ved Oprettelsen af den saakaldte „de forenede Kommuner Alderdomsforsørgelseskasse“. Det er en Anstalt, som er drevet med megen Interesse for Sagen og ogsaa med Dygtighed, men saavidt mig bekjendt har den ikke fundet nogen tilstrækkelig Indgang i Befolkningen. Opgaven er derfor ganske vist ikke let løselig, og ser jeg hen til det foreliggende Forslag, skjønner jeg heller ikke, at man gennem det har nærmet sig til Løsningen af denne vigtige Opgave. Der er man gaet en anden Vej end i Arbejderkommissionen, idet man her gjør Livstillingen til det Afgjørende, naar der spørges om, hvorvidt de Paagjældende have Afgang til Statshjælp til deres Indskud i Kassen, idet § 8 siger, at naar Nogen i en Alder af mellem 22 og 42 Aar, som ernærer sig ved at arbejde i Andres Tjeneste, være sig som Tyende, Haandværksfønd, Dagleier, Fabrikarbejder eller

deslige, gjør Indskud i Kassen, saa tilskyder det Offentlige o. s. v. Enhver, uden Hensyn til Formuesomstændigheder eller uden Hensyn til Nødværdighed, som er i den Stilling, som § 8 angiver, har altsaa et retligt Krav paa, naar han selv indskyder et Beløb i Forsørgelseskassen, at Staten til en vis Grænde, jeg tror indtil 11 Kr., skal tilskyde et lignende Beløb. At denne Betegnelse i og for sig ikke er tilfredsstillende, tror jeg selv, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Suel) vil indrømme, og det vil ogsaa fremgaa af en senere Bestemmelse i Lovforslaget, en senere Paragraf, der ikke synes at staa i nogen god Overensstemmelse med, hvad der her er fastsat som Hovedbestemmelsen i saa Henseende. Det siges endvidere, at ogsaa Personer, som ikke ere i denne Livstilling, kunne faae Afgang til Forsørgelseskassen, naar de af Kommunalbestyrelsen indstilles dertil og Ministeriet derefter resolverer, at de forøvrigt egne sig dertil, og de selv gjøre Indskud. Der gjøres derved en Undtagelse fra den Hovedregel, at det er Stillingen, der er det ene Afgjørende, idet altsaa ogsaa Folk udenfor de nævnte Stillinger kunne komme i Betragtning. Men der staaer rigtignok desuden, at de skulle være „værdige“ og „trængende“. Det havde dog vistnok været nyttigt, om dette havde staaet foran, hvor Hovedreglen er givet. Men det har maasse været Meningen, og jeg tør slutte det deraf, at der i en senere Paragraf, nemlig § 12, bestemmes, at et Medlem, der modtager Tilskud af det Offentlige, opfører med at oppebære Sligt, naar hans Formuesomstændigheder blive faalebes, at han ikke længere behøver det. Men nu synes der ikke at være nogen god Overensstemmelse mellem det, at Formuesomstændighederne slet ikke komme i Betragtning i § 8, hvorefter den Vedkommende, om han end er aldrig saa rig, kan forlange at komme ind i Kassen, og saa den senere Bestemmelse, der siger, at hvis hans Formuesomstændigheder forandre sig til det Bedre, skal Statshjælpen negtes ham. Ligeledes siges det i § 12, at den, som ved Dom bliver funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, ogsaa skal miste Statshjælpen. Jeg tror, at det er ved en Injurie, at denne Bestemmelse ikke er kommen ind i § 8, hvor den ganske vist hører hjemme, men dette kan jo nok rettes. Det, Lovforslaget giver Bestemmelse om, er, hvem der skal have Afgang til Statsunderstøttelse til Indskud i en Livrente- og Forsørgelsesanstalt, og jeg kan ikke skjønne, at man ved disse Bestemmelser er kommen Opgavens Løsning det Allermindste nærmere, end man tidligere har været. Det, at knytte Retten til Statsunderstøttelse til Livstillingen, er ligesaa utilfredsstillende som det i Arbejderkommissionen fremkomne Forslag om at knytte Retten til Formuevilkårene, udtrykt faalebes som det fete der. Lovforslaget indeholder i § 7 en anden